

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/108/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513206371
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8513206371.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. , so sídlom Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava 811 09, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava 813 11, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 6C/211/2013-45 zo dňa 8.7.2014 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 6C/211/2013-59 zo dňa 11.9.2014, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvého stupňa č. k. 6C/211/2013-59 zo dňa 11.9.2014 o povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 27.9.2012 domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu - Okresného súdu Vranov nad Topľou, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oneskorene, po uplynutí zákonom stanovenej doby. Predmetom tohto konania je vec, ktorá pôvodne napadla na Okresný súd Vranov nad Topľou pod sp. zn.

4C320/2012. Uvedená vec sa týkala exekučného konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7Er/176/2011 vo veci oprávneného - Pohotovosť s.r.o. proti povinnej Y. Y.. Súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 21.2.2011 na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. sp. zn. SR 11109/10. Súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora uznesením č.k. 7Er/176/2011-10 zo dňa 23.2.2011 tak, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Žalovaná vzniesla námietku premlčania u každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelení poverenia predom dňom 23.4.2009. Súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania a dospel k názoru, že právo žalobcu domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v tomto prípade nie je premlčané - v exekučnom konaní 7Er/347/2010, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, bola doručená žiadosť o udelenie poverenie až po dni 23.4.2009. Po vykonaní dokazovania spisom Okresného súdu Vranov

7Er/347/2010 prvostupňový súd zdôraznil, že v danom prípade k rozhodnutiu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo po 2 dňoch od doručenia žiadosti a nie po žalobcom tvrdených 47 dňoch. Vychádzajúc z uvedeného konštatoval, že tvrdenie žalobcu, že exekučný súd nedodrжал zákonom ustanovenú lehotu na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, nie je pravdivé. Práve naopak, z dokazovania vyplýva, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v rámci 15 dňovej lehoty. Žalobca tak v konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia. Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobca ich v konaní nepreukázal. Žalobca si v konaní uplatňuje tzv. majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a vymáhaní pohľadávky. Nepredložil však ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody. Žalobca si uplatnil aj nemajetkovú ujmu v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. V predmetnom konaní však nedošlo k žiadnemu porušeniu práv žalobcu, preto mu ani nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca zároveň nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. Súd mal ďalej za to, že žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Žalobca teda v konaní nepreukázal nielen vznik majetkovej škody, ako ani vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, nepreukázal ani len to, že zo strany exekučného súdu v exekučnom konaní išlo o nesprávny úradný postup, nepreukázal taktiež ani príčinnú súvislosť medzi prípadným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadne žalobcovi vzniknutou či už majetkovou škodou alebo nemajetkovou ujmu, teda nepreukázal v tomto konaní ani jednu z podmienok zakladajúcich v dotknutých prípadoch zodpovednosť žalovanej podľa zákona č. 514/2003 Z.z., preto jeho žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého účastník, ktorý má úspech vo veci, má právo na náhradu trov konania. Žalovaná si náhradu trov konania uplatnila, avšak ich nevyčísliła, pričom z obsahu spisu nevyplýva, aby jej nejaké trovy vznikli, preto jej súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Poukázal na to, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednosti právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pretože svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarcia vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej agendy a podobne. Nemožno pochopiť, ako môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Poslednou odvolacou námietkou poukazuje na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Uznesením č. k. 14C/411/2012-59 zo dňa 6.2.2015 súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 20 Eur podľa položky č. 7 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu odvolanie žalobca. Namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Poukázal na to, že položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov je stanovená pre súdny poplatok za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. To znamená, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody a nepodliehajú ďalšie úkony vo veci, samej ako sú odvolanie, dovolanie a pod..

Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/39/2007 zo dňa 29.3.2007, podľa ktorého za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe Sadzobníka súdnych poplatkov, sa súdne poplatky nevyberajú. V takom prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Tvrdil, že postupom súdu bolo zasiahnuté do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj došlo k porušeniu čl. 12 ods. 1, najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej povinnosť možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 252/05 z 22.3.2006). Ďalej zdôraznil, že súd pri výkone svojej rozhodovacej právomoci je viazaný čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého platí, že môže konať iba na základe Ústavy v jeho medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorým stanoví zákon. Navyše zdôraznil, že podľa § 18ca Zákona o súdnych poplatkoch, za úkony navrhnuté alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyrubujú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012. V danom prípade žaloba bola podaná pred 1.10.2012, teda konanie sa začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, kedy konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, od poplatku bolo vecne oslobodené (§ 4 ods. písm. k Zákona o súdnych poplatkoch). Navrhol vyhovieť odvolaniu a napadnuté uznesenie zrušiť v rámci autoremedúry v zmysle ust. § 210a Občianskeho súdneho poriadku alebo napadnuté uznesenie zrušiť bez náhrady.

Zákonný sudca prvostupňového súdu podanému odvolaniu nevyhovел a postupom podľa § 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku odstúpil vec na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Žalovaný sa k podaným odvolaniam nevyjadril.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nebolo na odvolacom pojednávaní priamo zopakované, či doplnené dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Právnym dôsledkom takéhoto preskúmania veci je viazanosť odvolacieho súdu v skutkovom stave zistenom súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 3,4,5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Nakoľko však rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a na internete (§ 156 ods.1, 3 O.s.p.). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1,3 O. s. p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k závoru, že odvolanie žalobcu nie je opodstatnené.

Súd prvého stupňa vo veci dostatočne zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Preto sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a len na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) dopĺňa:

Žalobca v odvolaní namietal predovšetkým to, že zákonné ustanovenie § 9 ods. 2 z.č. 514/2003 Z.z., § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prieťahov v konaní, nie je možné aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 z. č. 514/2003 Z.z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Toto ustanovenie zák. č. 514/2003 Z.z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č.

412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013, preto je toto zákonné ustanovenie priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy upravené zák. č. 514/2003 Z.z. len tie, ktoré vznikli od 1.1.2013.

V preskúmvanej veci bola podaná žaloba na náhradu škody a nemajetkovej ujmy dňa 27.9.2012, teda pred dňom účinnosti novely zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 412/2012 Z. z.. V súvislosti s touto novelizáciou neobsahuje zákon žiadne prechodné ustanovenia. V dôsledku toho možno ustanovenia uvedené v tejto novelizácii aplikovať len na konania začaté po dni 31.12.2012.

Prvostupňový súd však pri svojom rozhodovaní bol oprávnený a povinný vykladať pojem „nesprávny úradný postup“, pričom nie je vylúčené, aby sa „inšpiroval“ novelizovaným znením zákona prípustnou formou a rozsahom vyložil pôvodné znenie tohto zákonom stanoveného pojmu.

Podľa § 9 ods. 1 ZZŠ v znení účinnom do 31.12.2012, sa za nesprávny úradný postup považovalo aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Podľa obsahu tohto pojmu mohlo ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. „K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale aj v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt vhodného vydania (nie však vydanie rozhodnutia samo), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR spisovej značky 4Cdo24/2004 zo dňa 1.1.2011).

Z toho istého rozhodnutia najvyššieho súdu je však možné zistiť, že pokiaľ „...orgány nepostupovali v rozpore so záväznými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na ... konanie ..., ich konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu...“

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že v predmetnej veci nedošlo k sťažnostiam na prietahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý by prietahy v konaní konštatoval.

Prvostupňový súd správne poukázal na skutočnosť, že zo spisu Okresného súdu Vranov nad Topľou vyplýva, že súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 21.2.2011 a exekučný súd o tejto žiadosti rozhodol už dňa 23.2.2011 a to tak, že žiadosť súdneho exekútora zamietol. Z uvedeného je teda zrejmé, že v danom prípade exekučný súd rozhodol v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote uvedenej v § 44 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto žalobcom prezentovaný žalobný dôvod neobstojí, je potrebné konštatovať, že jeho žaloba nie je dôvodná a rovnako nie je dôvodné ani žalobcom podané odvolanie.

Pre úplnosť odvolací súd, k odvolacej námietke žalobcu, že súd mal pred rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, uvádza, že z podaných žalôb, ani následne z ďalších písomností zasielaných prvostupňovému súdu, nevyplýva, že by bol žalobca takýto návrh podal. Preto ani táto odvolacia námietka žalobcu nie je opodstatnená.

Preto je rozhodnutie súdu prvého stupňa vecne správne a ako také ho odvolací súd postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdzuje.

Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu voči uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu

proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie nie je dôvodné, nakoľko súdny poplatok bol vyrubený v správnej výške 20,- eur podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. Je nepochybné, že v prejednávanej veci je predmetom konania náhrada škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo forme náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy tak, ako je to uvedené v napádanom uznesení súdu prvého stupňa. Preto zo žaloby za náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov účinného od 1.10.2012.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bolo ex lege podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len „poplatkového zákona“), oslobodené od poplatku od 1.7.2007. Zákonom č. 286/2012 Z.z. z 11.9.2012, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších právnych

predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré ustanovenia zákona, došlo k novele zákona o súdnych poplatkoch, pričom bolo vypustené s účinnosťou od 1.10.2012 ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ poplatkového zákona (týkajúce sa vecného oslobodenia vzťahujúceho sa na konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom).

Z ustanovenia § 18ca poplatkového zákona v súvislosti s účinnosťou novely poplatkového zákona č. 286/2012 Z.z. vyplýva, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.9.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.9.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.9.2012. Pri výklade predmetného zákonného ustanovenia je potrebné vychádzať z celého kontextu poplatkového zákona s poukazom na znenie § 1, § 5 a § 6 ods. 2 veta druhá citovaného právneho predpisu.

Ak bol poplatkový úkon navrhnutý alebo ak je v Sadzobníku súdnych poplatkov ustanovený súdny poplatok za konanie a toto bolo začaté do 30.9.2012, vyberajú sa poplatky podľa doterajších predpisov. Ide o zakotvenie princípu zákazu retroaktivity vo vzťahu k úkonom navrhnutým alebo konaniam začatým do 30.9.2012, keďže pri nich poplatková povinnosť vznikla ešte počas účinnosti právneho stavu pred novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z..

V prípade podania odvolania vzniká poplatková povinnosť podľa § 5 Zákona o súdnych poplatkoch až podaním odvolania, ktoré je poplatkovým úkonom. Ak bolo odvolanie podané po 30.9.2012, aj keď samotné súdne konanie na súde prvého stupňa začalo do 30.9.2012, použije sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom konaní právny stav účinný po 30.9.2012.

Pri vyrubovaní poplatku za odvolanie treba vychádzať z ustanovení § 5 ods. 1 písm. a) a § 6 ods. 2 prvá a druhá veta ZSP ako lex generalis, ak Sadzobník neustanovuje pre spoľatňovanie odvolaní osobitnú úpravu. Vychádzajúc z tejto všeobecnej zásady platí, že pokiaľ Sadzobník vyrubuje súdny poplatok za návrh (žaloba), vzniká v prípade odvolania aj povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Zákon nepozná spoľatňovanie len žaloby, alebo len odvolania.

Ak je ustanovená sadzba za konanie, myslí sa tým konanie na jednom stupni (§ 6 ods. 2 veta prvá Zákona o súdnych poplatkoch). Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Až do 30.9.2012 bolo oslobodené od súdnych poplatkov celé konanie. Počnúc od 1.10.2012 vecné oslobodenie konania zaniklo. Pokiaľ sa odvolacie konanie nezačalo pred dňom 1.10.2012, nie je možné sa dôvodne dovolávať vecného oslobodenia podľa úpravy platnej do 30.9.2012. Odo dňa účinnosti zaniklo oslobodenie konania a vznikla povinnosť platiť súdny poplatok za úkon podľa I. časti Sadzobníka súdnych poplatkov (Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní). Za takýto úkon sa považuje nielen návrh na začatie súdneho konania (žaloba, ale aj odvolanie vo veci, resp. dovolanie (§ 5 ods. 1, § 6 ods. 2 veta druhá, § 7 ods. 10 SSP).

Počnúc od 1.10.2012 Zákon o súdnych poplatkoch nepozná v skôr uvedených veciach ani vecné, ani osobné oslobodenie od súdnych poplatkov. Úkony vykonávané v rámci konania o náhrade škody

spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, sú spoplatňované podľa tých istých zásad, ako iné bežné sporové konania.

Súdny poplatok vyrubovaný podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov - ďalej len SSP, je poplatkom z návrhu na začatie konania (žaloby). Preto pre jeho predpisovanie za podané odvolanie platia tie isté zásady upravené v § 5 ods. 1, písm. a) Zákona o súdnych poplatkoch. Na tom nemení nič skutočnosť, že Poznámky 1 až 7 k Položke 1, včítane Poznámky 3 (poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej), nemožno priamo aplikovať aj na položku 7a. Položka 7a pritom nemá osobitnú úpravu vo forme vlastných poznámok.

Ide o dôsledok toho, že spoločná poznámka sa týka len položiek 1, 2, 6, 7, 9, 14 a 16 upravujúcich spoplatňovanie návrhov. Avšak na položky 2, 6, 7, 9, 14 a 16 sa aplikujú poznámky 1 až 7 z položky 1, hoci to zákon výslovne neustanovuje. Spája ich spoločná vlastnosť, a to je, že ide o poplatky za návrh. Tú istú vlastnosť má aj položka 7a, ktorá bola zapracovaná do zákona až od 1.10.2012. Preto sa spoplatňuje podľa tejto položky nielen návrh (žaloba), ale aj odvolanie.

Zákon o súdnych poplatkoch v § 17 ods. 2 ustanovuje, že súdny poplatok za odvolanie podané po nadobudnutí účinnosti zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Pokiaľ zákon č. 286/2012 Z. z. zaviedol do Zákona o súdnych poplatkoch položku 7a a § 18ca, vyberajú sa poplatky za úkony vykonané po 30.9.2012 podľa vtedy platnej úpravy.

V konečnom dôsledku sa so všetkými odvolacími dôvodmi uvedenými aj v tejto veci vyporiadal Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 19.6.2014 sp. zn. IV.ÚS 340/2014-8, keď obsahom totožné uznesenie okresného súdu o vyrubení súdneho poplatku vo výške 20,- eur podľa položky 7a SSP bolo odvolacím súdom potvrdené.

Keďže poplatková povinnosť žalobcu v odvolacom konaní vznikla podaním odvolania a od 1.10.2012 na konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa nevzťahuje vecné oslobodenie, vznikla žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podľa § 6 ods. 2 druhá veta poplatkového zákona, položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov (porov. tiež uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co 530/2013-97 zo dňa 30.4.2014).

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie o poplatku potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Úspech v odvolacom konaní mala žalovaná, preto jej v súlade s § 142 ods. 1 a § 224 ods.1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov odvolacieho konania. Žalovanej však žiadne odvolacie trovy nevznikli, ani nepodala návrh na náhradu takýchto trov. Preto odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.